

Arrest

nr. 104 517 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Bilasvar, een dorp op 180 km van Baku. Sinds 2003 bent u lid van de oppositiepartij Musavat. U nam deel aan manifestaties en werd meerdere keren door de politie gearresteerd. Zo werd u op 05/08/2003, 28/09/2003, en 16/10/2003 gearresteerd en telkens voor drie dagen vastgehouden op het politiebureau. Op 17/06/2008 werd u nog eens voor 4 uren aangehouden. De vele keren dat u voor een uur werd opgepakt telt u zelfs niet. In 2008 ontvluchtte u omwille van deze problemen uw land van herkomst en vroeg u asiel aan in Nederland. Uw asielaanvragen werden er afgewezen en in juli 2011 werd u naar Azerbeidzjan gerepatrieerd. U dook onmiddellijk onder bij een vriend in Baku. Via uw broer vernam u dat u werd opgeroepen door het parket van Bilasvar. Er zullen dit jaar presidentsverkiezingen in Azerbeidzjan plaatsvinden en er worden nu reeds vele leden van Musavat opgepakt zodat ze zich niet

meer actief kunnen inzetten voor de partij. Op 23/10/2012 reisde u illegaal per trein naar Moskou. U verbleef er enkele dagen bij een vriend waarna u naar België kwam waar u op 14/11/2012 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van 2 convocaties van het parket en een kopie van een attest van Musavat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3) dat er dit jaar presidentsverkiezingen in Azerbeidzjan zullen plaatsvinden en er nu reeds actieve leden van Musavat worden opgepakt. U was tot 2008 een actief lid van Musavat en wordt hiervoor nog steeds gezocht. Na terugkeer uit Nederland ontving u 2 convocaties van het parket van Bilasvar en u vreest dat indien u zich er zou aanbieden, u onmiddellijk zal worden aangehouden. Er moet echter worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig en onsamenhangend zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u tot aan uw vlucht naar Nederland in 2008 politiek actief was in Azerbeidzjan. Hierna heeft u geen politieke activiteiten meer verricht, ook niet nadat u in juli 2011 was gerepatrieerd naar uw land van herkomst. U volgde toen wel nog steeds de politieke situatie in Azerbeidzjan door oppositiekanten te lezen. Eens in België hield u zich via internet op de hoogte. Zo vernam u dat in de aanloop van de komende presidentsverkiezingen er nu reeds 25 actieve leden van Musavat werden opgepakt en er leden zijn veroordeeld tot gevangenisstraffen. Gevraagd naar namen van deze gearresteerde en/of veroordeelde personen kon u - behalve de voornaam Y. van iemand die nu nog in de gevangenis zit - niemand vermelden. Gevraagd naar de eventuele functies die deze leden van Musavat bekleden stelt u dat het mensen met een hoge plaats bij Musavat zijn, maar kon u er geen enkele effectief benoemen. Uw motivering dat u weinig tijd had om hierover te lezen op internet of in de kranten is uiteraard onafdoende. Aangezien u uw persoonlijke vrees om te worden aangehouden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten baseert op deze aanhoudingen van politiek actieve leden van Musavat, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan meer informatie zou kunnen geven, hetgeen in casu niet het geval is.

U verklaart ook (CGVS p. 3 & 5) dat u nu nog steeds wordt geviseerd in Azerbeidzjan omwille van uw deelname aan manifestaties voor uw eerste vlucht in 2008. Omwille van deze politieke activiteiten werd u op 05/08/2003, 28/09/2003, en 16/10/2003 gearresteerd en telkens voor 3 dagen vastgehouden op het politiebureau. Op 17/06/2008 werd u nog eens voor 4 uren aangehouden. De vele keren dat u voor een uur werd opgepakt telt u zelfs niet meer. In de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p.3) vermeldt u echter dat u driemaal werd gearresteerd; de eerste maal in 2003 na de presidentsverkiezingen door de politie van Bilasvar waarna u 3 dagen werd opgesloten in het politiekantoor, de tweede maal op 06/10/2003 door de politie van Baku waarna u 3 dagen werd opgesloten, en de derde maal op 17/06/2008 door de politie van Baku waarna u 4 uren werd vastgehouden. Bij confrontatie stelt u dat u toen bij de DVZ zei dat u tweemaal in Bilasvar werd gearresteerd en telkens voor 3 dagen werd vastgehouden, en tweemaal in Baku werd gearresteerd en eens voor 3 dagen en nog eens voor 4 uren werd vastgehouden. Deze motivering kan echter niet worden aanvaard. In de door u bovenvermelde vragenlijst blijkt immers dat u toen meermaals uitdrukkelijk te kennen gaf (zie vragenlijst p. 3 én 4) dat u driemaal werd gearresteerd; éénmaal voor 3 dagen in Bilasvar en tweemaal in Baku waarvan eens voor 3 dagen en eens voor 4 uren. Nergens vermeldt u nog eens voor 3 dagen te zijn gearresteerd in Bilasvar noch dat u meerdere keren werd gearresteerd en voor een uur werd vastgehouden.

Verder verklaart u (CGVS p. 2-3) dat u meer dan een jaar geleden tweemaal werd opgeroepen door het parket van Bilasvar, nl. in september en oktober 2011. Ter ondersteuning hiervan legt u de twee convocaties voor (zie documentenmap). Vooreerst moet worden vastgesteld dat deze convocaties geen melding maken van de reden waarom u er zich diende aan te bieden en geen gegevens leveren in welke zaak u wordt opgeroepen, waardoor ze aldus uw beweringen hieromtrent niet staven. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Temeer daar bij nazicht van deze twee convocaties blijkt dat u volgens deze documenten werd opgeroepen op 25/09/2012 en 22/10/2012, hetgeen net voor uw vertrek uit uw land van herkomst is. Aangezien u tweemaal uitdrukkelijk verklaart dat u in 2011 bij wijze van deze convocaties werd opgeroepen en bevestigt dat dit meer dan een jaar geleden was, hetgeen helemaal niet te rijmen valt met de inhoud van deze documenten waarvan redelijkerwijze mag verwacht

worden dat u er vertrouwd mee bent, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas als ook de authenticiteit van deze convocaties zwaar ondermijnd. Het is ook merkwaardig dat u aanvankelijk stelt (CGVS p. 2) dat u bij terugkeer in Azerbeidzjan geen propiska (officiële registratie op een adres) meer had en uit angst voor de politie er geen durfde aan te vragen, terwijl u later stelt (CGVS p. 3) dat deze convocaties per post naar uw propiska-adres zijn verstuurd. Bij confrontatie geeft u te kennen dat u denkt dat u nog steeds een propiska had op uw oude adres. Dergelijke volatiele verklaringen zijn echter niet bevorderlijk voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute naar België. U verklaart immers (CGVS p. 5) dat u als passagier in een auto vanuit Moskou doorreisde naar België. De door u betaalde passeur had voor u een paspoort met uw foto aangemaakt maar u weet niet welke identiteit of nationaliteit u volgens dit paspoort had. Verder weet u niet of er een visum in dit paspoort was aangebracht noch wat u diende te zeggen in het geval van een persoonlijke identiteitscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocument. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort valse paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Azerbeidzjaans internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde convocaties werden reeds besproken en kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van een attest van Musavat vermeldt dat u lid bent van Musavat en omwille van uw deelname aan manifestaties werd gevisieerd door de overheid. Een dergelijke getuigschrift van een politieke beweging, die een bijkomend bewijs kan zijn van de aangehaalde feiten, is op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Zoals hierboven reeds werd uitgelegd zijn dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen tegen betaling. Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u stelt (CGVS p. 3) dat u dit attest in het jaar 2003 bekwam terwijl uit dit document blijkt dat het in het jaar 2009 werd opgesteld, hetgeen verder niet bevorderlijk is voor de bewijswaarde ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, artikel 3 van het EVRM, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG wijst de Raad er op dat deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, waarop de verzoekende partij zich niet beroept. De schending van artikel 4 ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vangt haar middel aan met op een aantal elementen de nadruk te leggen: ze stelt dat verzoeker nooit enige politieke ambitie heeft gehad, maar enkel streeft naar regimeafwisseling en

naar democratie. Hij zou ook niet van plan zijn om zijn verzetsactiviteiten op te geven. De verzoekende partij stelt verder dat verzoeker zowel in Nederland als in België zeer beperkte contacten heeft met zijn politieke partij.

Daarnaast benadrukt de verzoekende partij dat het interview bij de commissaris-generaal in zeer slechte omstandigheden is verlopen: verzoeker zou op de dag van het interview ziek geweest zijn (griep). Hij werd in het asielcentrum behandeld met Paracetamol, maar er werd hem geen medisch attest afgeleverd. Er zou tegen verzoeker gezegd geweest zijn dat hij hierom opnieuw opgeroepen zou worden voor verder verhoor.

Ook meent de verzoekende partij dat een interview van 50 minuten vermeld wordt in de bestreden beslissing. Zij is van oordeel dat dit niet aanvaardbaar is daar het gaat om een eerste asielaanvraag, het niet om een versnelde procedure gaat en verzoekers land van herkomst niet als een veilig land kan worden beschouwd en tot slot het interview werd opgenomen op 25 minuten.

Zij wenst ook de aandacht te vestigen op het feit dat in Azerbeidzjan de repressie van opposanten van de regering een gebruikelijke praktijk is en verzoeker geen kans heeft op een eerlijk proces.

Waar de verzoekende partij stelt dat verzoeker geen politieke ambitie heeft, is het niet duidelijk wat verzoeker hiermee bedoelt daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal en op Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, daar hij er stelde dat hij sinds 2003 politiek actief was als sympathisant en deelnam aan manifestaties (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken vraag 5 en gehoorverslag 31 januari 2013, p. 2). Het is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande de vermeende slechte omstandigheden waarin het interview verliep, dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen medisch attest neerlegde waaruit blijkt dat verzoeker die dag ziek was. Nochtans werd hem gevraagd of verzoeker zijn interview op dat moment wou voortzetten (gehoorverslag 31 januari 2013 p. 1) en verzoeker bevestigde dat hij het interview wenste te doen. Uit het gehoor blijkt niet dat verzoeker niet in staat was om op effectieve wijze deel te nemen aan zijn gehoor.

Waar de verzoekende partij stelt dat een tweede gehoor beloofd werd en zij aangeeft dat verzoeker maar één maal gehoord werd, is de Raad van oordeel dat zij de schending aanvoert van de hoorplicht.

Artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: “§ 1. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”. De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoeker meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over de asielaanvraag van de verzoekende partij, zonder hem een tweede keer te horen. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is. Bovendien heeft de verzoekende partij de mogelijkheid om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen in de beroepsprocedure voor de Raad.

Wat de korte duur van het interview betreft, en er een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht vermits er – gelet op de snelheid waarmee het interview werd afgenomen – niet diep zou zijn ingegaan op haar vluchtmotieven, wijst verweerder er terecht op dat de duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoekende partij specificeert evenmin welke bijkomende vragen haar inziens nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

Aan het einde van het gehoor werd aan de verzoekende partij gevraagd of zij iets wou toevoegen (gehoor 31 januari 2013, p. 6). Verzoeker stelde dat hij “*documenten heeft gegeven in Nederland, maar daar niet goed is behandeld, daarom ben ik naar België gekomen, ik kan niet terug naar Azerbeidzjan, mijn leven is daar in gevaar, u kent de situatie daar, er is geen democratie daar, is een politiestaat daar, ik kan er nog veel over vertellen*”. Verzoeker voegde derhalve niets nieuws of extra's toe waarop er nog diende te worden ingegaan.

De Raad besluit dan ook dat de duur van het gehoor geenszins door verzoekende partij als verschoningsgrond kan ingeroepen worden voor de terecht opgeworpen vaagheden en tegenstrijdigheden aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

Vervolgens stelt de verzoekende partij enerzijds dat de commissaris-generaal het toebehoren van verzoeker aan de oppositiepartij Musavat niet betwist. Verder stelt ze dat het niet pertinent en van geen belang is wie de gearresteerde opposanten zijn en wat hun functie was.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat verzoeker zijn politieke profiel niet aannemelijk heeft gemaakt: *"Zo verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u tot aan uw vlucht naar Nederland in 2008 politiek actief was in Azerbeidzjan. Hierna heeft u geen politieke activiteiten meer verricht, ook niet nadat u in juli 2011 was gerepatriëerd naar uw land van herkomst. U volgde toen wel nog steeds de politieke situatie in Azerbeidzjan door oppositiekranten te lezen. Eens in België hield u zich via internet op de hoogte. Zo vernam u dat in de aanloop van de komende presidentsverkiezingen er nu reeds 25 actieve leden van Musavat werden opgepakt en er leden zijn veroordeeld tot gevangenisstraffen. Gevraagd naar namen van deze gearresteerde en/of veroordeelde personen kon u - behalve de voornaam Y. van iemand die nu nog in de gevangenis zit - niemand vermelden. Gevraagd naar de eventuele functies die deze leden van Musavat bekleden stelt u dat het mensen met een hoge plaats bij Musavat zijn, maar kon u er geen enkele effectief benoemen. Uw motivering dat u weinig tijd had om hierover te lezen op internet of in de kranten is uiteraard onafdoende. Aangezien u uw persoonlijke vrees om te worden aangehouden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten baseert op deze aanhoudingen van politiek actieve leden van Musavat, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan meer informatie zou kunnen geven, hetgeen in casu niet het geval is."*

Volgens de Raad is het wel van belang te toetsen naar de kennis van verzoeker van de partij en wie de gearresteerde personen waren van de partij en wat hun functies waren om verzoekers politiek profiel na te gaan, zeker daar verzoeker deze feiten zelf aanhaalde. De commissaris-generaal besloot terecht tot de onaannemelijkheid van verzoekers politieke profiel.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009). De Raad meent dat de verzoekende partij faalt in zijn argumentatie.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de arrestaties stelt de verzoekende partij dat deze arrestaties bijna 10 jaar oud zijn en één bijna 5 jaar oud is. Dat het feiten betreffen die voor de eerste vlucht uit het herkomstland gebeurd zijn en geen rechtstreeks onmiddellijk verband houden met de huidige vlucht naar België. Deze tegenstrijdigheid zou ook niet ernstig genoeg zijn om de beslissing op te steunen.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Bij gebrek aan aannemelijkheid van het politiek profiel van verzoeker is de duur en het aantal door verzoeker vermelde arrestaties een overtoollig motief.

Daarnaast meent de Raad dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat de convocaties betreft, herhaalt het verzoekschrift de slechte omstandigheden waarin het interview verliep. Daardoor zou verzoeker problemen gehad hebben om data aan te geven.

Hij ontving deze convocaties niet rechtstreeks maar via zijn broer, die ze in ontvangst nam op het adres waar verzoeker voor het laatst zijn propiska had. Verder zou verzoeker al opgespoord geweest zijn sinds hij landde in Azerbeidzjan en kon hij slechts verder na de grenscontrole mits betaling van smeergeld. Verzoeker dook onder bij een vriend, maar dit houdt niet in dat verzoeker zijn propiska niet meer in Biljasvar had.

Wat de vermeende interview-omstandigheden betreft, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd over uiteengezet.

Verder beschouwt de Raad de tegenstrijdigheid inzake de propiska als een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de onaannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

De overige pertinente vaststellingen inzake de convocaties blijven gelden: *“Verder verklaart u (CGVS p. 2-3) dat u meer dan een jaar geleden tweemaal werd opgeroepen door het parket van Bilasvar, nl. in september en oktober 2011. Ter ondersteuning hiervan legt u de twee convocaties voor (zie documentenmap). Vooreerst moet worden vastgesteld dat deze convocaties geen melding maken van de reden waarom u er zich diende aan te bieden en geen gegevens leveren in welke zaak u wordt opgeroepen, waardoor ze aldus uw beweringen hieromtrent niet staven. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Temeer daar bij nazicht van deze twee convocaties blijkt dat u volgens deze documenten werd opgeroepen op 25/09/2012 en 22/10/2012, hetgeen net voor uw vertrek uit uw land van herkomst is. Aangezien u tweemaal uitdrukkelijk verklaart dat u in 2011 bij wijze van deze convocaties werd opgeroepen en bevestigt dat dit meer dan een jaar geleden was, hetgeen helemaal niet te rijmen valt met de inhoud van deze documenten waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u er vertrouwd mee bent, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas als ook de authenticiteit van deze convocaties zwaar ondermijnd.”*

De verzoekende partij is er niet in geslaagd dit motief uit de bestreden beslissing op concrete wijze te weerleggen.

Inzake verzoekers reisweg stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal zich enkel op algemene informatie baseert om te besluiten dat verzoekers reisweg niet aannemelijk is.

Dit is opnieuw geen *in concreto* weerlegging van de objectieve Cedoca-informatie. De vaststellingen inzake de reisweg blijven gehandhaafd.

Verder stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de neergelegde documenten en men geen enkel element aanhaalt dat zou toelaten tot de valsheid ervan te besluiten. Dat als er een vermoeden van valsheid bestaat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeert om haar aanvraag te staven met welk document dan ook. De verzoekende partij verwacht dat de commissaris-generaal zelf moeite doet zich te informeren.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 januari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Azeri machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wat de schending van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreft, luidt het artikel als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens zijn gehoor vaststelt dat de*

asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

Het Verslag aan de Koning stelt: "... artikel 17 van hetzelfde besluit. § 2 dat de confrontatieplicht behandelt, wordt gewijzigd teneinde de ambtenaar, in principe, te verplichten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden, niet alleen met tegenstrijdige verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken die tijdens het gehoor aan het licht zouden komen, maar ook met elke andere verklaring die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomt. Aangezien de ambtenaar niet kan worden verplicht om de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zouden kunnen komen, zullen alleen deze die zich tijdens het gehoor zelf aan de ambtenaar voordoen aan de asielzoeker voor eventuele reactie worden voorgelegd. Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.

Dit artikel is in het belang van zowel de asielzoeker als het Commissariaat-generaal. Het laat toe het nut van het gehoor te maximaliseren en bevordert het aan het licht brengen van de waarheid. Deze bepaling laat immers toe dat incoherenties, inconsistenties, zelfs gewone misverstanden die blijken uit de woorden van de asielzoeker tijdens het gehoor onmiddellijk worden opgehelderd, zonder dat de asielzoeker moet wachten om een beroep te kunnen instellen om hiertegen te reageren. In deze zin kan dit artikel ook bijdragen tot een snellere behandeling van de aanvragen. Een correcte toepassing van deze bepaling heeft eveneens tot gevolg dat er meer gewicht wordt toegekend aan de motiveringen van de beslissingen van de Commissaris-generaal." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing (zie gehoorverslag 31 augustus 2013 p. 3 en 5).

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Ook hier zet de verzoekende partij niet uiteen op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Wat de kennis van verzoeker betreft inzake de politieke situatie in zijn land van herkomst en zijn eigen concrete situatie, meent de Raad dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Het feit dat hij ondergedoken leefde in zijn land van herkomst voor zijn (tweede) vlucht en dat hij geen onbeperkte toegang heeft tot het internet doen hieraan geen afbreuk.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Ook voor de subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). *In casu* verwijst en citeert de verzoekende partij een verslag van de Commissie inzake juridische vraagstukken en mensenrechten aangaande het vraagstuk van politieke gevangenen in Azerbeidzjan. De conclusies van dit rapport worden door de Raad niet in vraag gesteld. De

verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk kunnen maken dat verzoeker een sympathisant is van de oppositiepartij Musavat, waardoor de verwijzing naar dit rapport niet dienstig is in deze.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat deze bepaling vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat *“immers de bescherming van artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.”* (R.v.St., beschikking nr. 1982 van 22 januari 2008; R.v.St., nr. 106.509 van 13 mei 2002). Geenszins wordt door verzoeker aangetoond op welke manier de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Azerbeidzjan en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS